

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

<p>Abonamentul: Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.</p>	<p>Articole și corespondențe se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,</p>	<p>Prețul inserțiilor un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.</p>	<p>Abonamentele și inserțiile se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45</p>
--	--	---	---

Studentimea universitară în rândurile Forului

Dela Cluj ne vine știrea, că toată studentimea din acel centru universitar s'a înscris în Frăția Ortodoxă Română, decisă să lupte pentru idealurile ei creștine și naționale.

Acest fapt, de-o mare importanță, vine să mărturisească și el despre îmbucurătoarea schimbare la față a vremii pe care o trăim, despre revenirea intelectualității românești din rătăcirile ei pelerinagii pe drumurile pustii ducătoare la neant, la linia care sue drept din și cu ogorul românesc spre cerul mântuirii și al măririi noastre.

Criza de care am suferit noi mai mult decât oricare alt neam în timpurile așa zise moderne, a fost o criză de cultură, o criză datorită greșelii noastre orientări culturale. Neam cu viață patriarhală până de curând, am avut nenorocirea să facem primii pași în cultură într-o vreme în care aceasta străbătea etapa cea mai raționalistă, mai materialistă și mai individualistă. Primele rânduri de fii ai neamului cari s'au putut ridica — prin împrejurările naționale în sfârșit favorabile — din orizontul restrâns al vieții de sat în planul superior al culturii, au nimerit în acest plan, în acest orizont mai larg, tocmai când prin el bătea vântul sec și otrăvitor al celor mai disolvante idei. Și dacă acest vânt n'a putut fi prea păgubitor pentru neamurile care-și câștigaseră printr-o îndelungată obișnuință cu viața culturală o mare rezistență interioară, plâpânde noastre contingente inițiale s'au inficiat din primul moment de boală, devenind primejdioși agenți purtători de microbii disoluției spirituale și morale în societatea românească.

Cu alte cuvinte, noi am luat primul contact cu cultura de mari amplitudini, prin legătura noastră cu produsele intelectuale franceze într-o vreme când cultura franceză trecea prin faza ateistă și amoralistă. De aceea, pe câtă vreme în viața poporului francez această etapă culturală n'a însemnat decât un episod intelectual în filmul în continuă desfășurare al istoriei unei culturi, la noi n'a rămas numai în domeniul teoretic, ca o oarecare teorie prin care se încearcă din altă parte explicația existenței, ci a pătruns în inima noastră, a coborât din colțul minții, care face teorii, în adâncimile ființei noastre determinându-ne întreaga comportare. Am devenit în fapt atești și amoralști, așa cum n'au devenit francezii măcar ca formulau în cărți și în conferințe aceste teorii.

Franța își avea în urma ei o puternică tradiție de cultură, care formase în spiritul francez forța de rezistență împotriva ispitelor unei teorii trecătoare. Spiritul francez se putea juca cu acest cuțit, învărtindu-l cu eleganță și cu agerime în vârful degetelor și scoțând din acest joc efecte de luciri orbitoare. Dar acest cuțit luat în mâni de copil naiv și nedebacu, care era sufletul românesc la prima ieșire din casa lui țărăneasă, era firesc să fie instrument deadreptul de sinucidere involuntară.

Într-o situație și mai imună față de microbii cu cari operează spre răul altora, se află spiritul iudaic, care s'a consolidat în cei patru mii de ani de viață intelectuală în forme și în concepții fundamentale din cari nu mai poate fi deviat. Așa se explică de ce evreimea jonglează cu cele mai disolvante idei sociale, cari duc prăpă-

dul în sânul tuturor popoarelor cari nu ridică dig de apărare împotriva lor, dar ei rămân neatinși. Ei vehiculează microbul individualismului și al internaționalismului rămânând cel mai solidar neam de pe lume, ei discreditează instituția căsătoriei și a procreării legale de prunci, rămânând cei mai familști oameni, ei propagă necredința rămânând cei mai habotnici credincioși.

Ce se desprinde atunci din toate acestea: că e cea mai mare nenorocire când un popor făcându-și primii pași în cultură, și-i face într-una disolvantă. În acea fază a poporului respectiv trebuie să evite cu o grijă mai mare decât oricare altul orientarea spre o cultură ateistă și amorală. Pentru o lungă perioadă de timp cultura lui trebuie să stea pe bazele sănătoase ale credinței și ale marilor virtuți cari singure sânt în stare să susțină neamurile. E necesar ca să crească organic din ogorul virtuților sale. De abia după ce tradiția lui de cultură va fi ajuns la un stadiu de precizie și de soliditate neîndoelnică, el își poate permite luxul teoriilor și ipotezelor cari să fie tot atâtea salturi în stratosfera necunoscută, tot atâtea baloane de încercare — de simplă «încercare» — curioasă a unor terene necunoscute. Salturile sale nu vor însemna atunci o defacere din legăturile unei tradiții, o părăsire a pașii din mână pentru cea din gard, o disprețuire și o nimicire a casei pe care o ai, a virtuților cari te-au susținut, pentru o casă pe care încă nu ști dacă o vei putea ridica, pentru valori a căror soliditate încă nu e asigurată.

Cu bucurie semnalăm că intelectualitatea românească și-a dat seama de aceste porunci și se întoarce acasă, până încă nu e prea târziu.

Se întoarce acasă de pe un drum al culturii greșit, pentru a pleca pe cel bun, pe cel al inimii noastre românești și ortodoxe.

Și pilda celor mai bătrâni este urmată și de studenții tineri. Incre-

zătorii în sfatul smuls din experiență al profesorilor lor, nu mai vreau să se lase și ei ispitiți de lucioasele vicii ale unei culturi atee, ale unei mentalități «emancipate» de minunatele legi ale vieții noastre românești din trecut, ci declară că vreau să participe intenț «la apărarea și cultivarea moravurilor creștine ortodoxe, în timpurile materialiste de azi, spre binele neamului» (Ziarele).

Trebuie însă să ne dăm seama că această hotărâre a tineretului universitar impune Bisericii în primul rând și celor ce l-au sfătuit spre acest pas marea îndatorire ca de aci înainte să dea acestui tineret de elită al neamului hrana pe care o cere. În conferințe și studii trebuie să li se rotunjească concepția de viață creștină ortodoxă, armonizând cu ea toate cunoștințele pe cari le primesc la cursurile și seminariile universitare. Aceasta pe de o parte, iar pe de alta Biserica e datoare să ofere acestui tineret posibilitățile și chemările pentru o viață lăuntrică cu Hristos. E necesar ca Biserica să destineze în Cluj un anovnic de mari resurse intelectuale și morale care să fie părintele iubitor și îndrumător al studențimii noastre. Ba poate n'ar fi greu să se creeze în cadrul Facultății de filosofie o catedră sau măcar o conferință pentru concepția religioasă a poporului român, care e cea creștină ortodoxă. Dacă o Universitate poate studia câte mărunțisuri exotice toate, n'are datoria să studieze în primul rând aspectele fizice și spirituale ale neamului pentru care există și care o susține? Iar între aceste aspecte, latura religioasă n'are importanță nici măcar cât rotacismul bună oară? La Universitatea din München este, în cadrul Facultății de filosofie, o catedră de filosofie catolică — Bavaria având majoritatea populației catolică. De ce nu s'ar putea să avem și noi la Universitatea din Cluj o catedră de concepție ortodoxă?

Dr. D. STĂNILOAE

* FOIȘOARA *

Pomenind pe Mitropolitul Andrei Șaguna

Cuvânt rostit la prăznuirea patronului Academiei teologice „Andreiane” în ziua sf. Apostol Andrei (30 Noembrie 1937)

de Prof. GRIGORIE T. MARCU

Un obicei mai vechiu — astăzi devenit datină — ne strănge laolaltă, odată în an, sub acoperișul acestei înalte școli de teologie prin care trecutul își șoptește poveștele sale celor chemați să le asculte și să le implinească, pentruca să preamărim în rugăciuni, în cântece și în cuvinte vrednice de uriașele lui vârtuți pe patro-

La alcătuirea acestui «cuvânt» autorul s'a servit de binecunoscutele lucrări despre Șaguna ale părintelui prof. univ. Dr. I. Lupas.

nul acestui așezământ de învățătură și educație ortodoxă, care-i tntu tot lăudatul Mitropolit Andrei Șaguna. Numai atât de-ar fi fost uriașul pe care îl comemorăm și nici atunci serbarea de astăzi a Academiei teologice „Andreiane” n'ar fi putut părea nimănui lipsită de sens. Dar când ne gândim că această netrecută personalitate a fost și ctitorul vieții naționale bisericești din aceste laturi ale pământului românesc, atunci aproape fără voe ne punem întrebarea dacă omagiul pe care i-l aducem aici poate fi demn de netrecătoarele lui merite? Răspunsul îl lăsdăm la aprecierea distinșilor oaspeți cari au zorit să ne populeze comemorarea de astăzi și cărora le spunem un cordial și sincer bun venit în mijlocul nostru.

Oridecâteori împrejurările te obligă să te rostești asupra unei personalități de dimensiuni neobicinuite, te cuprinde un sentiment de fioare. Ești asemenea

drumețului care vrea să iscodească cu privirea coama albă de zăpezi a unui munte semeș, șezând la poalele lui.

Mai e nevoie să spunem că imaginea aceasta a fost aleasă ca să tălmăcească distanța ce există între noi și vrednicul de pomenire Mitropolit Andrei?

Unii oameni nu se pot afirma în viață ca valori bine conturate decât la adăpostul unui traiu sigur și mulțumitor. Alți găsesc în asprimile vieții un motiv de permanentă emulație spre fapte mari, spre realizări durabile și răsunătoare. Pe cei dintâi viața îi zdrobește când le aruncă în calea strădaniilor lor bolovanii cu anevoe de urnit ai greutăților de tot felul.

Ceilalți se iau la trântă voinicește cu viața și o birue. Pe cei dintâi îi tntinghite demultorii anonimatul oamenilor de rând.

Făptura celorlalți te copleșește, te cucerește, te constrânge și o tngropi în brațele de flori ale admirației care is-

bucnește spontan, generoasă și sinceră.

Locul Mitropolitului Andrei trebuie căutat negreșit în categoria de elită a celor din urmă. Pentruca Mitropolitul Andrei Șaguna a fost fără doar și poate un om mare, căzut ca din cer în mijlocul unui popor mic, pe care l-a dorit, l-a visat și l-a pregătit să fie mare. Inceputurile lui de afirmare ca om de muncă titanică și de acțiuni îndrăznește se confundă în marea multiplelor nevoi dela noi de-acasă. N'a rămas prizonierul lor, ci dimpotrivă, el răsare din genunea greutăților destul de pronunțate ca să încovoale umrul unui singur om, superb ca un luceafăr eminescian, târând după sine o întreagă lume de tnfăptuiri, dominând oamenii, dominând evenimentele și dominând vremea însăși. Așa i-a fost destinul. Și norocul nostru — să-l avem așa mare și incomparabil cum a fost. Și cum este încă și astăzi, nu numai în secolele noastre unde-i învelim amintirea ca pe-o comoră neprețuită, ci'n întreagă rânduiala

Naționalismul sub aspect moral

(Sfârșit)

Din toate acestea rezultă că familia, națiunea, statul, împreună cu atitudinea pozitivă față de ele și cu mijloacele prin care ne manifestăm această atitudine pozitivă: căsătoria și iubirea de familie, naționalismul și loialitatea cetățenească, sunt orânduirii mai presus de voia noastră, cărora trebuie să ne supunem și care sunt absolut necesare pentru menținerea vieții.

În rând cu ele trebuie să așezăm afirmarea vieții individuale și mijlocul principal al acestei afirmări: hrana. Dacă sunt mai presus de voia oamenilor și absolut necesare pentru menținerea vieții, ele sunt dela Dumnezeu, creatorul și conservatorul vieții. Dl Dragoș Protopopescu așează în rând cu acestea: furtul, avortul, trișajul. E o eroare evidentă. Acestea nu sunt necesare pentru menținerea vieții. E păcatul care desfigurează acest instinct.

În teologia germană actuală s'a creat termenul «Gottes Erhaltung-ordnungen», orânduirile dumnezeiești de conservare a lumii. El exprimă foarte potrivit ființa acestor legi ale vieții care conservă lumea împotriva puterilor distrugătoare ale răului.

Nu putem afirma sigur dacă aceste orânduirii au existat și înainte de căderea în păcat. Cine poate refăce, măcar în inchipuire, tabloul vieții depline dinainte de căderea în păcat, sau cum ar fi rămas fără căderea în păcat? Sigur e că atitudinea pozitivă față de viață, afirmarea vieții, a existat, însă fără adausurile de egoism, de exclusivitate, venite din păcat. Și a existat căsătoria. Foarte probabil că s'ar fi născut și neamurile, ca variații ale frumuseții spirituale infinite, dar fără straturile de opacitate ale limbilor deosebite, așezate între neamuri în urma păcatului, la turnul Babel. A existat hrana ca legătură vie a omului cu tot universul. Singurul statul nu s'ar fi născut, ca instituție de forță împotriva răului. Dar acestea sunt probabilități.

Ceeace trebuie remarcat este că în starea actuală toate aceste orânduirii sunt datorii impuse nouă de Dumnezeu. Nu ca păcate. Căci ceea ce-i inevitabil nu poate fi păcat, chiar

dacă ni s'ar fi impus numai pentru starea de cădere în păcat. Altfel ar însemna că Dumnezeu ne silește să păcătuim. Faptele păcătoase ni le interzice Dumnezeu și le putem evita, dar pe acestea nu, oricât le-ar confunda dl Dragoș Protopopescu sub acest raport. Dacă și acestea ar fi păcate și dacă Dumnezeu ne-ar sili să păcătuim, n'am mai purta nici o răspundabilitate pentru păcate.

Ele nu sunt păcate în esență, în principiu. E drept însă că pot deveni păcate, pot fi practicate păcătoș. Mâncarea poate deveni lăcomie și rafinement, căsătoria poate deveni prilej de pur sensualism, naționalismul pornire de ură și poftă de hegemonie față de alte neamuri etc. Dar graiul nu e tot așa? El nu e păcat în sine, dar poate fi întrebuințat păcătoș.

Toate orânduirile și faptele naturale și necesare pot fi împlinite cu gând bun, cu inimă curată. În toate putem să ne comportăm cu suflet legat de Dumnezeu. Dar toate pot fi împlinite cu intenție rea, abuziv, porniți împotriva lui Dumnezeu. Gândul ce-l punem în fapte, acesta este important: «Deci ori de mâncat, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți», (Cor. 1, 10-31).

Nu ne mântuim fugind de cele naturale, plutind în văzduhul inacțiunii, sau al credinții și dragostei teoretice, ecumenice. Ci făptuind ceea ce ne impune locul și timpul și așezarea noastră în ciclurile de viață unde ne-a destinat cel de sus. Nu ne mântuim fugind de căsătorie, căci atunci căsătoria n'ar mai fi una din cele 7 taine; nici fugind de mâncare, căci atunci nu ni s'ar fi dat Domnul ca mâncare de pâine și vin. Nu ne mântuim uitând și fugind de neamul în care ne-am născut, căci atunci și Isus ar fi plecat din primul moment dela Evrei.

Dl Radu Dragnea crede că numai eșind cu sufletul din ciclurile naturale ne mântuim. Dar omul este o ființă unitară în creștinism. Orice lucrează, trebuie să lucreze nu numai cu trupul, ci cu tot sufletul. Nu poți lucra pentru neam cu trupul, iar cu sufletul să sbori pe ale meleaguri.

După Domnia-sa ne-am mântuit teoretizând asupra ecumenicității, sau scriind cărți, producând cultură (mai reliefat o spune aceasta dl Dragoș Protopopescu). Dar atunci nu se mântuiesc milioanele de plugari care și muncesc ogorol cu sufletul nădăduind spre Domnul? Se mântuiește numai Petre Movilă sau dl Lucian Blaga, sau chiar dl Tudor Arghezi?

Dl Nae Ionescu împărtășește cu dl Radu Dragnea ideea că trăirea în ciclurile naturale ale vieții nu ne mântuiește, că mântuirea e în funcție de trăirea în universalism. Dar întrucât socotește că ieșirea din aceste cicluri nu e posibilă, conchide că nici mântuirea nu e posibilă în veacul de acum, în istorie. Prin urmare un fatalism și pesimism absolut. Ortodoxia însăși fiind și ea un ciclu limitat, o spiritualitate ce nu depășește spiritualitatea neamului, nu ne poate nici ea mântui. Dar atunci de unde știm că ne vom mântui măcar în veacul ce va să vie? După care criterii trăind, putem nădădui mântuirea în veacul ce va să vie? Pentru care motive unii se vor mântui și alții nu? La ce mai e bună atunci ortodoxia? Pentru o funcție pur național-pământescă? Gândirea dlui Nae Ionescu, orcât s'ar putea altfel, e total necreștină. Ea îndeamnă la cel mai deplin indiferentism moral. Cel puțin dacă ar susține că mântuirea o vom obține în baza trăirii noastre în granițele ontologice ce ni le-a impus destinul. Am ști ceva, am avea un criteriu de orientare. (Las că teza că ne mântuim numai în veacul ce va să vie, că nu începe de aici mântuirea noastră de păcate, îmbunătățirea noastră, că istoria nu se resimte întru nimic de jertfa și învierea Domnului, e dogma clasică și fundamentală protestantă). Atât în susținerea dlui Nae Ionescu, cât și ale dlui Dragoș Protopopescu se citește printre rânduri tendința de a înlătura din calea naționalismului românesc orice scrupul, orice preocupare de discernământ moral.

Adevărul este că ne mântuim prin fapte (nu prin cultură ecumenică!) Iar faptele sunt cele pe care ni le determină locul, timpul în care trăim și constituția noastră naturală.

E necesară însă o distincție. Nu faptele goale ne mântuiesc, ci întrucât sunt făcute cu credință (care însă

fără fapte e moartă). Aceleași fapte, fără credință, sau împotriva credinții, n'au nici o valoare pentru mântuire, sau sunt chiar păgubitoare mântuirii.

Ne mântuim muncind la plug, în fabrică, la masa de scris, îngrijind de copii, slujind neamului și statului, silindu-ne să ne cultivăm mintea și să ne întreținem viața. Însă toate acestea făcându-le cu credință. Săvârșindu-le fără de credință, animalic (pur biologic!) sau diabolic, toate acestea ne pierd.

Există prin urmare naționalism și naționalism. Există un naționalism care poate fi o grea cădere în păcat, precum poate exista un internaționalism care e o și mai grea cădere în păcat. Dar există și un naționalism pe care practicându-l nu ne pierdem mântuirea, chiar dacă nu el propriu zis ne mântuiește, ci credința, spiritul creștin cu care îl infuzăm.

Naționalismul, în sine luat, nici nu mântuiește nici nu pierde. Dar în practică orice naționalism sau mântuie sau pierde, după cum este sau nu este străbătut de credința creștină.

Ortodoxia nu este un sector al vieții, detașat de toate faptele și condițiile naturale ale omului. Ea nu este numai mers la Biserică, sau numai cărturărie universalistă, sau sistem de sfere cristaline plutind pe deasupra valurilor vieții, neatins de ele și ne-intervenind în ele. Ea este forță amestecată în totalitatea faptelor și situațiilor omenești, mântuindu pe om întrucât îl scoate din ele, ci întrucât lucrează în ele după duhul ei. Nu neamul acopere sectorul ortodoxie ca pe ceva particular, ci ortodoxia cea universală acopere întreg pe fiecare neam care-i aderă.

Dr. D. STĂNILOAE

Revista „Biserica Ortodoxă Română” a apărut pe lunile Iulie—Octombrie 1937 într'un număr voluminos și bogat în cuprins, cu articole semnate de: Prof. N. Iorga, N. Chișescu, G. Cronț, D. Fecioru, diac. C. Săndulescu și Pr. Nicolae M. Popescu. Revista mai publică: documente, însemnări, recenzii, etc.; ear în supliment, ca parte oficială, se tipăresc desbaterile Sfântului Sinod, cu sumarele ședințelor din sesiunea de primăvară a anului 1937.

C. preoți să stea în fruntea mișcării Oastea Domnului

Obiceiuri de îndreptat

Un preot de ai noștri, care poartă mult interes pentru creștinii cercetători ai sfintelor biserici, își expune observările, făcute la diferite localități, în următoarele rânduri, apărute într'o foaie de zidire sufletească.

Eată ce a observat Cucernicul părinte:

Obiceiuri rele cultivă unii creștini „bisericoși”, când intră în sfânta biserică.

În loc să se închine, să rostească rugăciunea cuvenită, ce fac acești creștini?

Dau mâna cu frații dimprejur, întreabă pe fiecare, ce mai face, cum lucră, ce lucru are, etc.

Apoi se iau la stat: Unde merg după amiază, la care petrecere. Pe urmă țin judecata preotului. Că a zis asta; că a făcut ceea ce nu muncește destul. După preot le vine rândul: președintelui, episcopilor, cantorilor.

Unora dintre aceștia firește li-e greu să stea la sfânta slujbă. Las' că nici n'au stat cât s'ar conveni și totuși nu-s mulțumiți. Cum să le zici la astfel de credincioși?..

Cât despre unele doamne, nici ele nu se lasă mai pe jos. Când intră în biserică, după ce își fac o cruce, și dau mâna cu celelalte, se caută una pe alta să vadă cum este îmbrăcată. Și de vad ceva ce nu-i după gustul lor, se boldesc. „Ia uită la asta, s'a îmbrăcat ca o fată mare”. De vad o haină frumoasă pe cutare: „Oare cât o fi dat pe ea?” Mai pe

actuală a vieții naționale-bisericești din România întregită, care poartă pecetea geniului său.

Cât a trăit și s'a cheltuit pentru bietul lui norod, unii l-au proslăvit, iar alții, firește, l-au defăimat. Ultimul cuvânt l'a avut tot vremea, adică istoria, care i-a potrivit pe fruntea-i înaltă cât cerul nădejdelor noastre de totdeauna laurii biruinței definitive.

Părinte și povăzitor ideal al poporului în fruntea căruia l-a rânduit înaintestătorul un miracol, Mitropolitul Andrei a jinit nestins rugul cel mare al credinței în Dumnezeu pe care l-a aprins în sufletele precursorilor noștri o religiozitate devenită proverbială.

„Un preot bătrân” din Sighișoara, entuziasmat din cale-afară de colecta pe care o pornise Șaguna în scopul edificării Catedralei noastre mitropolitane, a compus următoarele versuri cari — după prăerea noastră — tâlmăcesc fidel recunoștința cu care se simțeau obligați cler și popor deopotrivă, față de nemuritorul arhieru:

In grija lui turma n'credințată
Se vede mult înaintată
Că-i e păstor adevărat
Ce priveghiază ne'ncetat
Ca turmei să-i de-a nutrej sufletesc
Păzind-o de lupii, ce-o prigonesc.

Rugăm pe Domnul de-ajutor
Spre ați fi năzuințele cu spor
Ca și această sfântă zidire

S'ajungă dorita săvârșire
Nepoților adevărință

De-a noastră 'n Dumnezeu cre-
[dință]!

Dar Mitropolitul Andrei a putut fi un părinte atât de cinstit de obștea păstorilor săi pentru că a vrut și a știut să fie în toată bună vremea preot adevărat, preot cu tragere de inimă față de apostolia sa, preot care era permanent pătruns de înfricoșata răspundere cu care-i împreună această misiune, dar și demnitatea pe care o conferă preoția celor ce încredințesc s'o primească. Nu vi-l voi zugrăvi eu aici în această ispoțază, pentru că ar fi atâtea de spus încât cu siguranță că timpul limitat pe care l'avem nu ne-ar îngădui înșirarea lor. Fie-mi permis să rememorez un singur amănunt care ilustrează întocmai spusele noastre.

Într'una din pastoralele sale, sfântuia preoțimea să poarte o îmbrăcăminte cuviincioasă, șfat pe care și-l argumenta cu aceste miezoase cuvinte: „din cele dinafară chibzuesc și așezarea cea dinlăuntru a inimii”!

S'a spus că Mitropolitul Șaguna a fost un om politic. Și pe drept!... dacă concepem noțiunea de politică în înțelesul antic și nobil al cuvântului, că arta de-a voi și a lucra pentru mai binele semenilor tăi.

Cu această rezervă admitem și noi că Șaguna a fost un bărbat politic „din creștet până 'n tâlpi” cum spunea Emi-

nescu, admitem și noi că „aprigul” vlădică Șaguna era „șeful politic necontestat al rasei românești din Transilvania” cum îl caracteriza înainte de aceasta cu exact șaptezeci de ani L. Buloz, un colaborator al cunoscutului periodic francez „Revue des Deux Mondes”, sau „un arhieru puternic politicește” cum judecau în perfectă cunoștință de cauză cercurile vieneze. Pentru că Șaguna a știut să fie în toate împrejurările român înfocat și patriot luminat. Istoria învolburărilor ani 48|49 și a celor cari au mai urmat până la izbăvirea lui din trupul vieții acesteia, nu se poate scrie ignorând numele lui și detunătoarele lecții de demnitate națională pe cari le-a dat Mitropolitul Andrei nu numai contemporanilor săi — prieteni și protivnici — ci și generațiilor de după aceea.

Infășurat în cinste și vrednicie, Șaguna doarme astăzi somn tihnit în țară mărită, într'o Românie rotunjită. E țara visată de el.

Duhul lui trăiește aievea între noi. Moștenirea lui — pe care o păstrăm cu sfințenie, din care ne inspirăm statornic — ne este cea mai bună cheazăie că pașii noștri purced pe calea cea bună.

Academia teologică „Andreiană”, prin rostul meu, depune pe lespedea mormântului dela Rășinari prinsosele omagiilor ei de recunoștință pentru titanul al cărui nume îl poartă cu firească mândrie.

Ziua descătușării Ardealului, la Sibiu

Va fi fost el groaznic, prăpăditor de vieți omenești, sdruncinător în formațiunea statelor, — trecutul război, — dar pentru noi, românii, deși cu jertfe uriașe a însemnat prilejul de întregire într-o Românie Mare, rotundă, plăcută ochiului care o privește pe harta Europei.

Vrut-a bunul Dumnezeu ca minunea să se săvârșească la 1 Decembrie 1918. A troznit din încheeturi alcătuita austro-ungară, lanțurile robiei de veacuri s'au sfărâmat și Ardealul s'a unit pe veci cu Țara-mamă în providențiala zi de 1 Decembrie 1918.

Ziua unirii ardelenilor, cu frații de dincolo de arcul Carpaților, se prăznuște, cum se cuvine, an de an, de români din toate unghiurile țării ca o măreață biruință națională de Dumnezeu hărăzită.

1 Decembrie, 1937 / A 19-a aniversare a epocalului eveniment, la Sibiu a fost învrednicită de o rară strălucire. La ora 11 a. m., în catedrala mitropolitană, s'a săvârșit o rugăciune de mulțumită de către P. S. arhiepiscop-vicar Vasile, înconjurat de un sobor de preoți. La sfârșit a predicat, cu caldă însuflețire, părintele A. Nanu, arătând însemnătatea zilei. De față au fost: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, autoritățile administrative, militare, școlari mulți ș. a.

Apoi în sala Thalia s'a desfășurat programul ales al serbării. Ochiul a constatat cu plăcere o asistență numeroasă de tot și distinsă. Miezul serbării l-a constituit documentata conferință, rostită de dl profesor dela universitatea clujană, I. Lupas. Ilustrul nostru istoric și academician a cuvântat despre «Restabilirea adevărului în câteva chestiuni istorice controversate»: o bună lecție închinată celor de reacredință și interesați vânturători ai ideii revizioniste. Conferințiarul aduce dovezi despre netemeinicia pretențiilor celor dela Budapesta de chiar un publicist maghiar din Debrefin, care cercetând starea de lucruri la fața locului, în Ardeal, a conchis că această provincie a aparținut cu adevărat totdeauna românilor. Istoricul dela Cluj și-a încheiat vorbirea exprimând dorința ca autoritățile noastre guvernamentale să trimită misionari istorici peste hotare pentru a lămurii opinia publică europeană îndusă în eroase de slujitorii revizionismului maghiar, cu privire la chestiunea ardeleană. Vorbitorul a fost îndelung aplaudat.

urmă pornește povestea, cu ale casei, cum a vorbit cutare de casa ei, de bărbatul ei, câte și mai câte.

Cred, fraților și iubite surori, că nu vă supărați când spun adevărul, dvoastră sântei martori, cari vedeți de câteori se întâmplă de acestea în bisericile noastre. Eu le socotesc „obiceiuri rele”, după Pravila sfintei biserici.

În sfânta biserică vin și oameni străini, cari rămân uimiți văzând ce se petrece în bisericile noastre, în timpul slujbei.

Ce se alege însă de sufletele noastre, iubii creștini, cu astfel de obiceiuri? Cum vom sta înaintea Judecătorului ceresc când „fiecare va lua răsplata după faptele sale?”

Să stăm, iubiiților, și să judecăm: Ce fapte am făcut în viață? De ce răsplată sântem vrednici? Că Mântuitorul ne spune: „Și vor merge păcătoșii în munca de veci, iar dreptii în viața de veci” (Mat. 25, 46).

Eată cum ar trebui să vină creștinul la sfânta biserică:

Întâi îmbrăcat curat, apoi cu inima curată, lăpădând toată grija cea lumească; când intră în biserică, să-și facă semnul sfintei cruci, să rostească rugăciunea de intrare sau cea domnească (Tatăl nostru). Să fasă închinăciuni la tetrapod înaintea Icoanei, a sfintei Cruci și a sfintei Evangheli și să le sărute cu evlavie. Apoi să treacă tăcut la locul său, închinându-se puțin spre dreapta și spre stânga, salutând frații dimprejur. Aici stă, ca ostașul înaintea căpitanului. Nu mișcă, nu vorbește cu

Programul s'a completat prin o recitare și executarea a 3 bucăți muzicale, din partea corului mixt al școlii normale de băieți și fete, sub dirijarea dlui profesor Gh. Șoima...

Așa s'a prăznuit în Sibiu ziua de 1 Decembrie, și așa se va prăznui, cu ajutorul lui Dumnezeu, și pe viitor. .

Ion Suciu.

Un înalt chiriarh al bisericii noastre, și unitatea sufletească a neamului

Luptele electorale de astăzi, ca și cele de ieri, au fost și sânt împreunate cu unele mari neajunsuri, dacă ne gândim la propaganda pătimasă a numeroaselor grupări politice. Urmările regretabile ale acestui fel de propagandă le-am experiat la precedentele alegeri: poporul satelor noastre s'a ales, pe urma lor, cu certe și desbinări, slăbind astfel unitatea sufletească a neamului.

În fața acestui fapt, constatat de toți românii de bine, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului s'a simțit îndemnat să adreseze, prin mijlocirea presei, un stăruitor apel, în care ilustrul prelat cere ca, cel puțin ziua de 1 Decembrie, închinată unității sufletești a fiilor patriei noastre, să fie zi „de armistițiu al luptei electorale”. După informațiunile ce ni se trimit din mai multe părți, în marea zi de 1 Decembrie toată pătura cărturărească și țărănească, proslăvind pe făuritorii înaintași ai unității naționale, în deplină solidaritate au manifestat pentru ideea integrală a românismului, lăsând la o parte toate deosebirile politice învrăjbitoare de suflete.

La situația aceasta îmbucurătoare va fi contribuit negreșit, în nu puțină măsură, și inimosul apel amintit, — al cărui cuprins, a fost în întregime următorul:

Ne aflăm în toiul propagandei electorale care se desfășoară cu pasiune și în care fiecare partid politic folosește tot aparatul de argumente menite să depărteze cât mai multe suflete dela un adversar, care e tot român, și să le atragă spre sine. E o propagandă care, chiar de s'ar purta în cele mai corecte forme, are ca rezultat o desbinare a sufletelor, o împărțire a țării, cu toate desavantajele pe cari le aduce orice slăbire a unității de cuget, de simțire și de voie.

Se întâmplă prea des ca oamenii de păreri diferite foarte ușor să se certe,

nime, ci ascultă cu atenție sfânta slujbă, închinându-se la timp și rugându-se în inima sa.

Iar la sfârșitul sfintei slujbe, ies cu toții liniștiți, și salutându-se unul pe altul frățeste, negrând de rău și nesupărând, ci căutând măcar în aceea sfântă zi să facă toate lucrurile sale spre mărirea lui Dumnezeu.

Oare putea-vom să ne lipsim de aceste „obiceiuri rele”? — Să voim, și vom putea.

Gheorghe Cronț, doctor în teologie și drept: *Alegerea ierarhilor în Biserica ortodoxă*; București, Tipografia Cărilor bisericești, 1937; II + 80 p.; Prețul lei?

Iată o lucrare pe cât de succintă, pe-atât de completă și de metodic expusă. Subiectul pe care-l tratează, e de așa natură, încât poate să deștepte interesul oricărui om al Bisericii, nu numai al specialiștilor. Autorul aparține acestora din urmă. Dl Dr. Gh. Cronț e unul dintre puținii oameni de carte cari ostenesc astăzi la noi, alături de încreșcații canoniști Dr. D. Boroianu, Dr. V. Șeșan, Dr. Nicolae Popovici ș. a. la înzestrarea disciplinei dreptului bisericesc cu cele multe cari li mai trebuiesc.

În lucrarea de care ne ocupăm — care nu-i prima dsale lucrare — autorul expune disciplina canonică privitoare la alegerea ierarhilor (p. I) pro-

iar iubirea între ei este apoape cu neputință. Și dacă e profund adevărat că unirea face puterea unui neam, desbinarea ce-o prilejuește propaganda electorală a atâtor fracțiuni politice înseamnă în mod sigur o slăbire a neamului.

De aceea cred că fiecare român bun suportă cu multă durere orice acțiune prin care se produce o oarecare dislocare a celulelor cari trebuie să formeze blocul indestructibil al românismului.

Și cred că fiecare e fericit când poate face ceva pentru ca o astfel de acțiune să fie cât mai temperată și mai puțin stricăcioasă, când nu poate fi evitată cu totul.

Bazat pe această bună părere pe care o am despre fiii neamului meu, fac un apel stăruitor la conștiința lor ca să-și întrerupă propaganda care desbină sufletele măcar de 1 Decembrie, ziua în care proslăvim jertfele înaintașilor noștri pentru realizarea unității naționale și în care reafirmăm voința de a păstra această unitate pentru toate timpurile viitoare.

S'a nimerit ca această zi închinată unității neamului să cadă într'un răstimp de propagandă cu efecte păgubitoare acestei unități, în loc ca în preajma aceste zile să pregătim poporul, prin sfaturi și pildă vie, ca să poată simți în acea zi solidaritatea indestructibilă ce ne leagă.

Să ridicăm cel puțin acea zi din vârtoarea certelor și a desbinărilor.

Să fie o zi de amuțire a deosebiriilor, de armistițiu al luptei electorale. Toată suflarea românească, indiferent de partid politic, să se alinieze umăr la umăr în frontul unității românești în fața lui Dumnezeu, în sfânta Biserică, cerându-l binecuvântare asupra neamului și asupra Majestății Sale Regelui nostru, simbolul și chezașuitorul unității, demnității și țării românești.

În ziua de 1 Decembrie toți românii să gândească, să simtă și — să facă așa!

NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

„Gândirea”, excelenta revistă condusă de dl N. Crainic, a publicat în numărul său din Noemvrie a. c.: problema eticei naționalismului, în articolul intitulat „Naționalismul sub aspect moral”, în care autorul, păr. Dr. D. Stăniloae, arată discuțiile purtate în presă asupra raportului dintre naționalism și ortodoxie, — articol favorabil apreciat în presa din capitală.

cedura urmată la alegerea ierarhilor de Bisericile ortodoxe de pretutindeni și din toate vremurile și legiuirile existente în această privință (p. II). Alegerea ierarhilor în Biserica ortodoxă română și legiuirile respective, ocupă aproape jumătate din cuprinsul lucrării (p. III: pag. 45—78).

Reținem din partea ultimă, următoarele considerațiuni asupra prevederilor Statutului organic șagunian, privitoare la subiectul pe care-l expune autorul:

„Mitropolitul Șaguna a lucrat românește când a rânduit, prin Statutul organic, că alegerea mitropolitului și episcopilor să fie făcută de reprezentanții clerului și poporului, căci în acest mod se asigura realizarea unei strânse legături sufletești între credincioși și ierarhie, și se înfăptuia solidarizarea națională și culturală a clerului și poporului în jurul Bisericii” (p. 65).

Cea mai nouă lucrare a dlui Gh. Cronț este deopotrivă de utilă atât pentru un jurist, cât și pentru un istoric sau teolog.

„Numai dela creștini!” Din Viena se vestește: Secția „Alsergrund” a uniunii meseriașilor austriaci organizază o expoziție de Crăciun cu deviza: „Creștini! nu cumpărați decât dela creștini!” Primul ajutor de primar al Vienei, Dr. Kresse, va onora cu prezență sa inaugurarea acestei expoziții.

Dela Asociația „A. Șaguna” a clerului ardelean

Comunicat

Gazetele din capitală ni-aduc știrea, că Sfântul Sinod, întrunit în zilele trecute, n'a putut fi de acord cu o adresă a Onor. ministerului cultelor și artelor, după care acel Onor. ministeriu dorea să verifice și aprobe bugetele diferitor părți constitutive ale Bisericii, ca: eparhii, protopopiate, parohii, mănăstiri ș. a., precum și conturile sau socotițele acestora. Mai mult chiar: Sfântul Sinod a constatat, că, asemenea măsuri, când s'ar lua, ele ar viola legea de organizare unitară a Bisericii noastre și ar fi, în sine, și anticonstituționale.

Asociația «Andrei Șaguna» a clerului ardelean este de perfect acord cu această convingere a Sf. Sinod, întemeiată și pe experiențele vieții constituționale bisericești de până aci și mai ales din Ardeal, — unde am reușit să sporim iubirea de ordine, în administrația bisericească, și să ne familiarizăm clerul și obștea creștinească cu ideea de chivernisire bună a propriului avut bisericesc, care în acest chip a fost sporit chiar, până să ajungă mai apoi micșorat prin Reforma agrară și prin legea de conversiune. De aceea, asociația „A. Șaguna” mulțumește Sf. Sinod pentru convingerea ce a exprimat, în acord cu spiritul de legalitate și cu prestigiul sfintei Biserici, ca și al clerului, cari nu mai pot fi impuse, la nici-un caz, să facă vr'un pas retrograd în această privință.

Mărturisim această convingere nu numai pe temeuri de legalitate și constituționalitate, ci fiind convingși și despre aceea, că dorita verificare și aprobare la On. ministeriu al cultelor ar fi și imposibilă, decât numai prin spori de funcționari centrali inutili, cari n'ar oferi mai multă garanție de ordine și de mai bună chivernisire, decât organele locale bisericești actuale, interesate la o bună gospodărie proprie a Bisericii.

De altfel, sistemul acesta, — de verificare și de aprobare prin organe de stat, care în Ardeal ar provoca numai amărăciuni și răsturnarea unei ordine existente, — n'a putut împiedeca marile și repețitele abuzuri provenite în legătură cu chivernisirea directă a avutului de stat și prin urmare, un asemenea sistem, nici nu are de ce să ne încânte.

De aceea rugăm pe On. ministeriu al cultelor: să binevoiască a renunța la ideea sau sugestii de acest fel, cari nu sânt o garanție de mai bine în slujba legalității și a ordinii și a progresului Bisericii și prin Biserică.

Ci, dacă pe unele locuri se găsesc incorectitudini în chivernisirea avutului public-bisericesc să zicem, — făptuitorii să fie chemați la răspundere legală.

Pentru câțiva șoareci, cari ronțăie la avut public de orice natură, nici un morar cuminte nu va aprinde moara!

Sibiu, 30 Noemvrie 1937.

Biroul Asociației «A. Șaguna»:

Președinte:

Dr. Gh. Cluhandu

Secretar general:

Pr. I. Banda

Organizați Reuniuni de femei

Dintr'o pastorală cătră clerul armatei

P. S. Sa Episcopul armatei, Dr. Par-
tenie Ciopron, a trimis, cu data de 20
Noembrie 1937, preoților militari activi și
confesorilor de garnizoane o pastorală fru-
moasă și mult cuprinzătoare. Eată câteva
părți din această carte pastorală:

*Investirea Noastră, în scaunul de
episcop al armatei, înseamnă reluarea
unei vieți trăite acum douăzeci de ani
în urmă, pe câmpul de luptă. Ostașul,
prin situația specială la care este che-
mat, se deosebește de restul lumii laice.
Felul de trai în strânsă legătură de ca-
maraderie, sobrietate în vorbă, executare
fără șovăire a poruncilor, ținuta măreață,
îndeplinirea cu orce jertfă a misiunilor
date, fac din ostaș un om de elită.*

*Pe umerii fiecărui ostaș stă o păr-
ticulară de răspundere a bunei propășiri
naționale. Dacă n'ar fi ostirea care să
garanteze pacea, orce activitate pe câmpul
larg al muncii sociale s'ar turbura.*

*Intre episcopul armatei și clerul său
se cuvine să fie pilda cea mare a muncii
și dragostei creștine și cea a mântuirii
întru Hristos. În atenția noastră stă ideal
nestrămutat datorită de a sădi în sufle-
tele ostașilor virtuțile strămoșești: cre-
dința în Dumnezeu; credința și respect
desăvârșit față de Tron; caldă iubire de
neam; disciplină necondiționată și încor-
onarea vieții zilnice prin practicarea
virtuților creștine.*

*Nu dați înapoi în fața oricăror greu-
tăți. Urmăriți cu perseverență lărgirea
cunoștințelor religioase, inobilarea sufle-
telor și oțelirea caracterelor. Străduiți-vă
să ridicați paraclise și capele în garni-
zoanele încredințate, ca să aveți unde
aduce laudă lui Dumnezeu pentru jertfa
cea fără de sânge.*

*În general, doresc să văd pe fiecare
preot militar interesându-se zilnic și cer-
cetând, ca un adevărat apostol, pe ostașii
ce-i sunt încredințați spre păstorire. Mai
mult, doresc ca preotul militar să cu-
noască pe fiecare ostaș în parte, să-i știe
nevoile lui sufletești, iar ostașul să gă-
sească în persoana preotului militar pe
duhovnicul în fața căruia să-și deschidă
larg porțile sufletului său. Să nu rămână
nici un ostaș nemărturisit și neîmpărta-
șit cel puțin odată pe an. Dacă moralul
unui ostaș este la un nivel ridicat, even-
tualele greutăți și lipsuri materiale nu-l
turbur.*

*Programul preotului nu este limitat
la anumite ore ca la ceilalți slujbași ai
fării. Preotul trebuie să fie cu grijă și să
răspundă la orce oră din zi și noapte
când se simte nevoie de asistența lui,
după cum spune apostolul Pavel: «Cu
timp și fără timp».*

*Incepând cu luna Ianuar 1938, vom
tipări o revistă a clerului militar întitu-
lată: «Arma Cuvântului», care va avea
o parte oficială și o parte va fi pusă la
dispoziția P. C. Voastre, pentru articole
privitoare la problemele ce interesează
clerul militar.*

*Să lucrăm cu râvnă pe ogorul pa-
storalei sufletești a ostirii. Numai așa
vom putea realiza crearea de energii
spirituale și o Biserică vie cum este do-
rită de Augustul nostru Suveran.*

Comemorarea Mitropolitului Andrei Șaguna la Sibiu

De ziua sfântului apostol *Andrei*,
Marți 30 Noembrie 1937, societatea de lec-
tură „Andrei Șaguna” a studenților Aca-
demiei teologice Andreiane din Sibiu, sub
conducerea președintelui ei de onoare Păr.
prof. Gr. T. Marcu, a sărbătorit, în seara
acestei zile, în Aula Academiei, cu solem-
nitate deosebită, amintirea neuitatului ei
patron.

Programul serbării a fost întocmit ar-
monic, prezentându-se încadrat de coruri
și recitări, cu un frumos imn al jertfei ca te-
melie a marilor realizări, imn alcătuit cu
mult simț, într'o dizertație de președintele
activ al societății, Petru Brudea, student
în anul IV, care într'un ales stil literar a
reușit să redea semnificația celor mai mari
jertfe din istoria lumii și în special din isto-
ria neamului nostru.

Ședința se deschide în armonia no-
telor solemne din cântarea lui D. Cunțan:
La mormântul „Marelui Andrei”, după care
urmează cuvântul de deschidere rostit de
Păr. prof. Gr. T. Marcu în care reliefează
câteva trăsături din chipul uriașei perso-
nalității a celui ce a fost Mitropolitul Andrei.

În ce privește partea artistică a pro-
gramului, este de remarcă că între cântă-
rile executate de corul studenților, sub mă-
iastra conducere a dlui prof. P. Gherman,
a fost apreciat în deosebi «Concertul reli-
gios», compoziție de curând alcătuită a
talentatului dirijor — o compoziție de mare
frumusețe.

Dintre celelalte cântări executate, una
deasemenea e compoziție originală recentă,
a dlui prof. Gh. Șoima: „Psalm de seara”,
în stil coral, cu acorduri ce se urmează
unul pe altul într'un andante, religios din
care radiază o atmosferă sufletească de
seninătate și liniște. Corul a fost onorat și
prin contribuția dlor studenți englezi M.
Pierce și H. Green, veniți să audieze în
anul acesta câteva cursuri la Academia
„Andreiană”, dintre cari dl M. Pierce a sus-
ținut în acorduri de armoniu executarea
„Concertului religios”.

Recitarea, cu mult suflet, a două
poezii alese, de către studenții Gh. Bota și
C. Dascăl din anul II, a impresionat dease-
menea în mod plăcut asistența.

După încheierea programului, I. P. S.
Mitropolit Nicolae, apreciind în frumoase
cuvinte pioasă manifestare, completează
cele auzite despre „jertfă” prin câteva în-
țelepte sfaturi, îndemnând pe cei ce-și fac
ucenicia slujbei de păstori sufletești, să nu
lase să adoarmă în sufletul lor idealul sfânt
al jertfei pentru cer și neam; pentruca,
hrănită de acest ideal sfânt, viața să le fie
rodnică în fapte bune. **Asistent**

**Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român**

Nr. 11.846—1937 Pres.

Circulară

Dispozițiuni în vederea alegeri- lor parlamentare

Având în vedere pregătirile
parlamentare, fixate în preajma
Nașterii Domnului a. c., atragem
atențiunea Onor. preoților să pă-
streze o atitudine demnă și exem-
plară, ca nici Biserica, nici așeză-
mintele sau slujitorii ei să nu fie
păgubite în prestigiul lor, ferindu-se
a intra în luptele dintre partidele
politice.

Acei slujitori bisericești, cari
intenționează să candideze pe listele
de deputați ori senatori, sunt obli-
gați — în sensul ordinelor noa-
stre anterioare — să ceară din bună
vreme încuviințarea noastră, ară-
tând modalitatea de a fi substituiți
în funcțiunea lor. Consiliul arhi-
episcopesc își rezervă dreptul de a
decide în cauză, călăuzindu-se ex-
clusiv de interesele Bisericii și a
instituțiilor ei, precum și de re-
prezentarea lor cu demnitate și cu
folos pentru neam și pentru țară.

În acelaș timp îndrumăm Onor.
preoțime să sfătuiască credincioșii
să aibă purtare demnă, pașnică și
inspirată de binele obștesc al țării,
de sălășluirea ordinii morale și a
patriotismului luminat.

C. preoți cari nu se vor con-
forma acestor dispozițiuni, vor că-
dea sub urmările pedepselor disci-
plinare.

Sibiu, 30 Noembrie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

**Cercul de studii al Frăției Orto-
doxe Române din Sibiu.** Ca și în anul
trecut, Frăția Ortodoxă Română, secția
Sibiu, a inaugurat în anul acesta un cerc
de studii, în cadrul căruia, se pun în di-
scuție probleme de capitală importanță
pentru credincioșii sfinte noastre biserici.

Prima întrunire a cercului de studii
s'a ținut în ziua de 25 Noembrie a. c. ora
6 seara la Academia teologică „Andreiană”,
în prezența următorilor domni: I. Sandu
președintele FOR-ului, Dr. N. Comșa, Dr.
S. Mitea, Pr. Dr. D. Stăniloae, I. Criștiu,
A. Ghighiniță, Pr. Dr. N. Terchilă, Pr. Sp.
Cânda, Pr. Al. Popa, Pr. Gh. Maior, Pr. Gh.
Secaș, Pr. A. Nanu, Pr. I. Beju, P. Gherman,
Dr. N. Balcă, Pr. Morar, Pr. Dr. N. Neaga, Dr.
L. Bologa. În fața acestei alese asistențe,
Păr. Dr. D. Stăniloae a vorbit despre „Na-
ționalismul sub aspect moral”. Combătând
păreri unora preținși teologi cari au început
discuție în vara trecută asupra naționa-
lismului, Păr. rector pune problema în ade-
vărata ei lumină, salvând prestigiul mo-
ralei creștine, pe care neștuturi vreau s'o
înjoasească. În jurul acestei probleme s'au
făcut discuții la care și-au dat contribuția
asistenții.

Astfel înțelege Frăția Ortodoxă Ro-
mână să lucreze în mijlocul intelectualilor
sfinte noastre biserici. Și bine face.

Candidații. În vederea alegerilor dela
Cameră, s'au depus, în jud. Sibiu, următoa-
rele liste: Lista Nr. 1 a partidului Național
liberal, în cartel cu Vaida-Voevod, cap de
listă dl V. Tilea. — Lista Nr. 2 a partidului
„Totul pentru țară”, cap de listă dl Dr. Ioan
Banea. — Lista Nr. 3 a partidului Naționa-
l-creștin, cap de listă dl prof. Dr. I. Lupaș. —
Lista Nr. 4 a partidului Național-țărănesc,
cap de listă dl Dr. Ieronim Stoichița. —
Lista Nr. 5 a partidului Liberal georgist,
cap de listă dl Dr. Gheorghe Măcelar.

Distribuirea cărților de alegător
la judecătoria din SIBIU se face, în zi-
lele de lucru, începând din 3 până în 18
Decembrie a. c., dimineața ora 8 și jum.
până la 12 și jum.; ear d. a. dela 3 și
jum. până la 7 și jum. Toți alegătorii

sânt îndatorați să-și ridice cărțile de
alegător. Vechile carnete nu au valoare
la actualele alegeri. Alegătorii vor pre-
zenta, pentru dovedirea identității, bule-
tinele dela biroul populației.

Alegere de preot. Duminecă, în 28
Noembrie, s'a făcut alegerea de preot în
comuna *Agârbici*, sub președinția proto-
popului Mediașului Ioan Crăciun. Dintre 10
candidați, a fost ales, cu majoritatea vo-
turilor, diaconul *Amos Basarab* din Sibiu.
Urăm nouului ales spor în propovăduirea
cuvântului evanghelic.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.
Duminecă, în 5 Decembrie 1937, va pre-
dica părintele protopop *Em. Cioran*; ear
Luni 6 Decembrie 1937 (la sărbătoarea Păr.
Nicolae) va predica părintele *Gh. Secaș*.

Conferința dlui prof. N. Crainic.
Frăția ortodoxă română și Societatea orto-
doxă națională a femeilor române invită
pentru ziua de Luni, 6 Decembrie 1937,
ora 6 p. m. în sala prefecturii județene, la
conferința dlui prof. univ. *Nichifor Crainic*.
Subiectul conferinței: Sensul religios al
culturii. — Intrarea benevolă.

**Pentru ridicarea unui bust marelui
Mihai Eminescu** în Sibiu, datorită iniția-
tivei unui valoros comitet, cunoscutul scrii-
tor dela Iași, dl *Ionel Teodoreanu*, va rosti
o conferință interesantă în sala Teatrului
sibian, Duminecă, în 5 Dec. a. c., ora 11
înainte de amezi. Intrarea benevolă.

**Răscumpărare de ziua onoma-
stică.** Dl *Dr. Nicolae Comșa*, își rescum-
pără ziua onomastică, donând Societății
ortodoxe naționale a femeilor române, filiala
Sibiu, 300 lei în folosul cantinei școlare.
Societatea exprimă calde mulțumiri.

Nr. 312 1937

(69) 1—3

Concurs

În conformitate cu hotărârea Prea
Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 6105 Plen.
din a. c., să publică concurs pentru între-
girea protopopiatului ortodox român al
Devei, cu termen de 30 zile dela prima
apariție în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Venitele parohiale din parohia I
Deva, cu salarul de paroh, dela stat.
2. Diurnul protopopesc dela stat și
diurnele dela vizitațiunile canonice din
parohii.

3. Relutul de cvartir pentru cancela-
rie, din fondul protopopesc.

Concurenții să-și înainteze în terme-
nul indicat cererile, instruite conform nor-
melor în vigoare, Prea Ven. Consiliu arhi-
episcopesc ortodox român în Sibiu.

Deva, din ședința consiliului proto-
popesc al protopopiatului ortodox român
Deva, ținută la 25 Octomvrie 1937.

Președintele consiliului:
Protopop **Iosif Morariu**

adm. prot.

Secretar:

Ioan Câmpăan

Nr. 8409

Aprobat.

Sibiu, din ședința plenară a Consi-
liului arhiepiscopesc, dela 2 Dec. 1937.

**Consiliul Arhiepiscopiei ortodoxe
române de Alba-Iulia și Sibiu**

Nr. 302—1937

(67) 1—1

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a
Bobâlna, din protopopiatul Geoagiului, se
publică concurs din oficiu, cu termen de
15 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu trei încăperi, în
stare bună și toate dependențele econo-
mice (șura în curs de edificare).

3. 3 jugăre pământ arător, provenit
din reforma agrară, 5 jugăre pădure, drep-
tul de pășunat pentru ori câte vite va avea
preotul și folosința cimitirului.

4. Stola obișnuită în protopopiat.

Reflectanții la acest post, după ce vor
înainta actele de concurs însoțite de auto-
rizația Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc
de-a putea concura, se vor prezenta cu
aprobarea oficiului protopopesc într'una din
Dumineci sau sărbători în parohie, unde
se vor face cunoscuți credincioșilor.

Sibiu, 4 Decembrie 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1938

cu Șematism Lei 50.—; fără Șematism Lei 12.—

Calendarul „Oastea Domnului” pe anul 1938 Lei 12.—

Calendarele au un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite
cu multe ilustrațiuni frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhi-
diecezană din Sibiu. La comande de peste 10 ex. se dă rabatu convenit. Pe
lângă prețul Calendarelor să se mai adaugă încă Lei 15 pt. porto postal